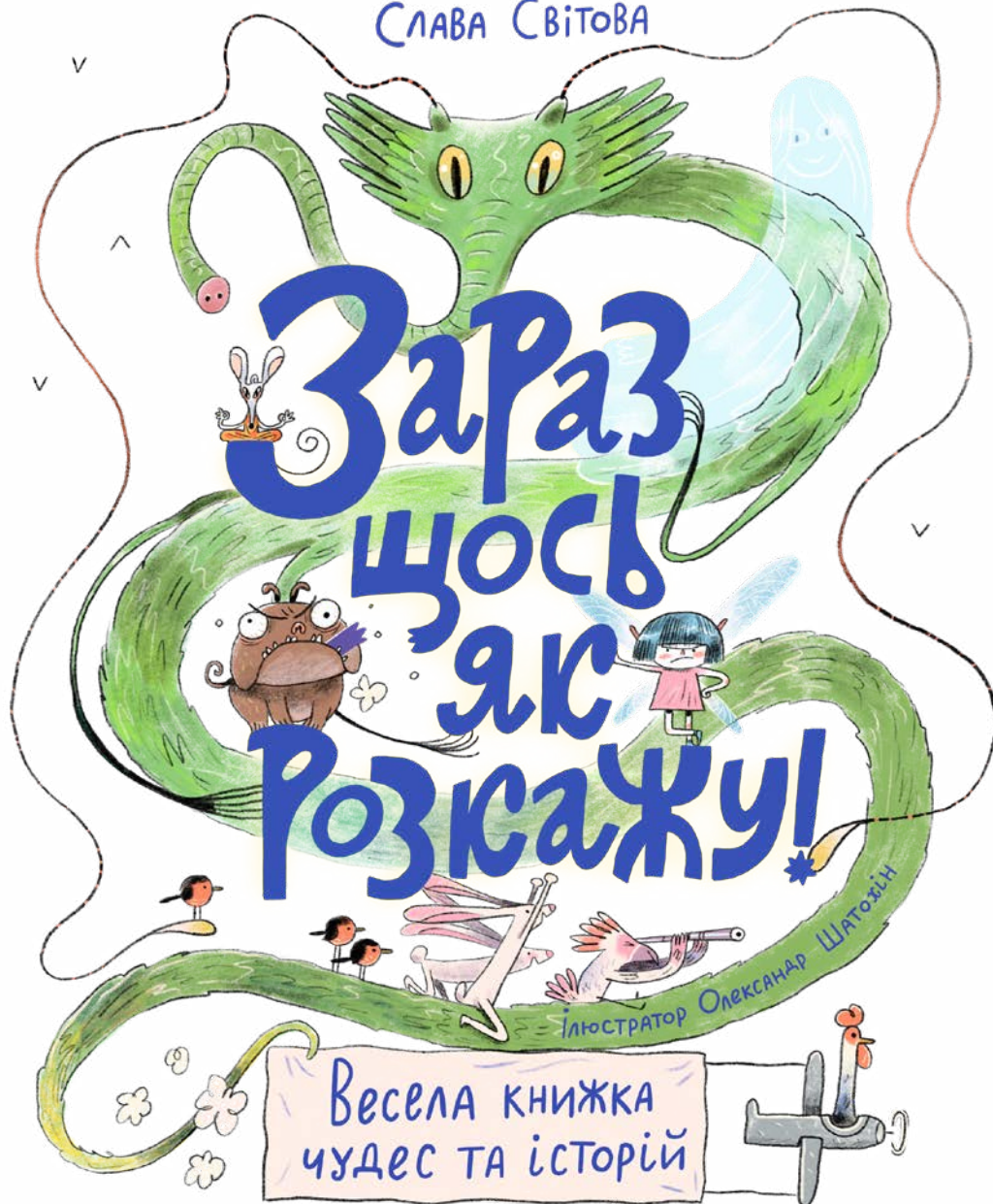

СЛАВА СВІТОВА

Весела книжка
чудес та історій

Львів
Видавництво Старого Лева
2022

*Сміливій приборкувачці хрущів та бедриків,
дівчинці з великим серцем і шаленою фантазією —
ти завжди надихаєш мене творити!*

Світова Слава

С 24 Зараз щось як розкажу! Весела книжка чудес та історій [Текст] :
збірка казок / Слава Світова ; іл. Олександра Шатохіна. — Львів :
Видавництво Старого Лева, 2022. — 200 с.

ISBN 978-966-448-011-3

«Зараз щось як розкажу! Весела книжка чудес та історій» — збірка
зворушливих і смішних казок на сучасний лад від Слави Світової
з яскравими ілюстраціями Олександра Шатохіна.

Тут дівчатка хочуть бути пожежницями, а не принцесами, справжні
лицарі не бояться бути вразливими й проявляти емоції, привиди не
завжди страшні й лихі, як ми звикли вважати, а й самі можуть усього
боятися, як і феєчки не всі милі й тендітні, а часом дуже навіть грізні
й геть не в гуморі. На сторінках цієї книжки казкові герої шукають
себе та свою половинку, знаходять друзів і кохання, вчаться дослуха-
тися до власних бажань та мріяти (навіть якщо з їхніх мрій сміється
увесь хлів!), сміливо ламаючи усі казкові стереотипи про себе.

УДК 821.161.2-31-93

© Слава Світова, текст, 2022
© Олександр Шатохін, ілюстрації, 2022
© Видавництво Старого Лева, 2022

ISBN 978-966-448-011-3

Усі права застережено

ХТО ОБРАЗИВ ФЕЄЧКУ?

Ніхто не знав, відколи це почалося. Але на краю квіткових
луків стояв маленький затишний будиночок, у якому жила
собі люта Феєчка.

«Агов. Стоп! — скажете ви. — Як це Феєчка може бути
лютою?» А отак. Бо мама її була лютою, і бабуса її була лю-
тою, і прабабуса. Але найлютішою була, кажуть, її пра-
прапрабабуса! Усі вже давно звикли, що в тому будиночку
завше мешкає якась крикуха, чиї репети лунають околи-
цями, і щоразу, як їх чують, усі враз підскакують на місці
від страху.

Власне, усі й досі підскакують, коли чують ці лементи,
бо як не звикай, а до такого ніяк не звикнеш.

Щоранку Феєчка прокидалася в кепському гуморі.

— Аарррррр! — лунав її лютий крик околицями квіткових луків.

Коли йшов дощ, вона вистромлювала у вікно свою розкошлану від снання голову і невдоволену пичку, кривилася й голосно бурчала:

— А побий тебе грім! Знову дощ!!!

Коли світило сонце, Феєчка роздратовано морщилася, а її розлючена мармизка у вікні волила:

— Та скільки вже можна?! Очей не продереш через цих сонячних зайців!!!

А затим запинала вікна шторами, сідала в кутку на ослінчику, набундючившись, і страшенно на себе злилася. Аж до кінця дня. Доки люто не лягала спати. Усім на зло!

Друзів у Феєчки не було.

— Ще чого, — казала собі Феєчка і морщилася, — мені й без друзів погано!

Іноді, не надто часто, Феєчка вилітала у великий квітковий світ.

Утім, із цими польотами ніколи не було просто! Щойно вона починала люто взувати свої черевички, як шнурівки плуталися, черевички вперто не надягались на ноги, а Феєчка злилася так сильно, що аж іскри сипалися з її вух просто на плетений килимок!

Щойно намагалась одягти плащика, люто шарпнувши його з гачка, як рукави його перекручувалися, а Феєчка дратувалася так, що аж у вухах гуло!

Коли зрештою їй таки вдавалося вийти з дому, уже вечоріло, і вона мчала прямісінько на фруктовий базарчик по ягоди. А там щоразу відбувалося одне й те саме.

У незашнурованих черевичках, перекрученому й вивернутому навиворіт плащику, з розпатляною кучмою на голові й зім'ятими крильцями люто літала вона поміж ятками численних продавців, аж доки десь не спинялася.

— Дайте суниць! — кричала Феєчка.

— Але вони скінчилися, — перелякано відповідав їй продавець із кольоровими крильцями.

— Тоді малини!!! — репетувала.

— Але її щойно забрав ведмідь, — розгублено відповідав їй продавець зі строкатими вусиками.

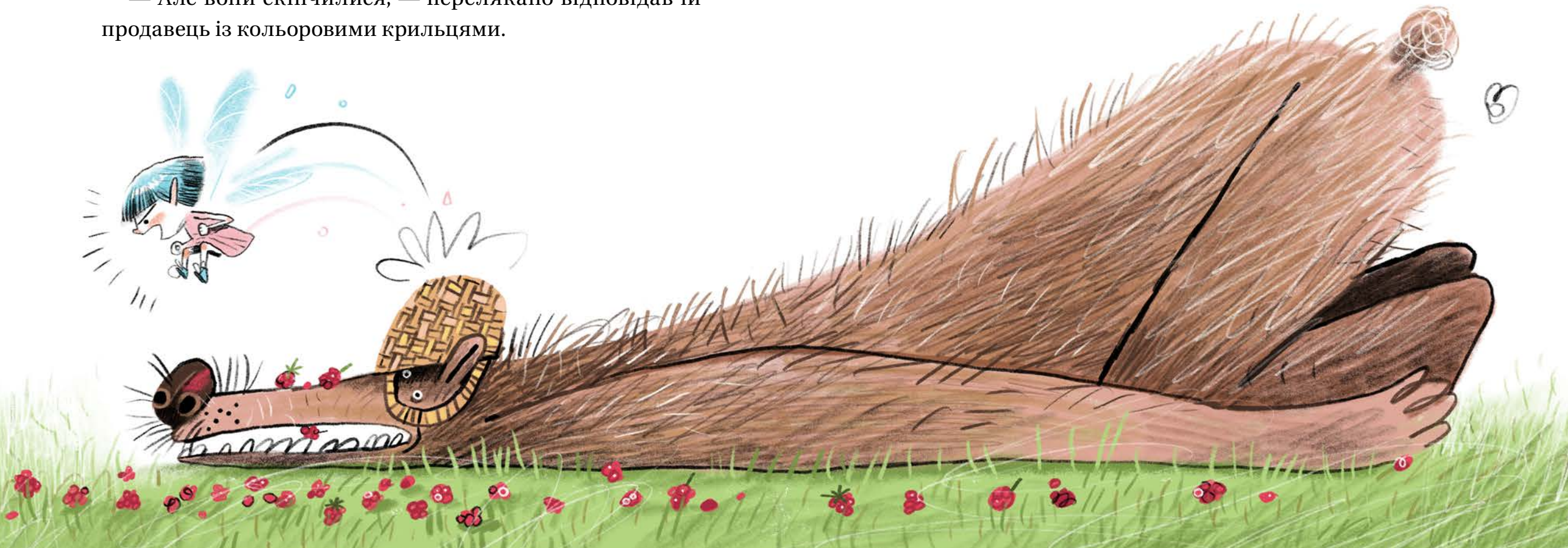
Подумки Феєчка насадила ведмедеві кошичка з малиною прямісінько на голову, ще й зверху потопталася! Так йому, так йому, ведмедеві, щоби знав, як чужу малину в когось із-під носа забирати!

— А ожина?!

— Вибрали гноми.

— Чорниця?!

— Ще не вродила.

Феєчка поволеньки надувалася від злості й червоніла, багряніла, бурячковіла.

Одного разу продавець кліпав очима у відповідь, аж доки його не осяяло:

— Смородина! — крикнув він до Феєчки, бо згадав, що залишився ще один лоточок найсвіжішої, найчорнішої смородини.

— Щооооо?! — заволатала вона. — Це я смородина?! Та я пахну, щоб ти знав! Як... як... — Феєчка наїжачилася і замахала в повітрі кулачками. — Сам ти смородина! І ягоди твої кислі, і фрукти терпкі! А щоб мухи-дрозофіли геть поїли увесь твій урожай!

Так сказала, тупнула ніжкою і люто полетіла геть.

Усі трималися від неї якнайдалі. Гіршої скандалістки годі було й шукати. Всі лиш хитали головами і перешіптувалися: «Хто ж її так образив, що вона така злюка?». Усі лиш дивувалися: «Цікаво, чи вміє вона сміятися?».

Дорогою додому розлючена Феєчка:

НАГРИМАЛА НА ЄДИНОРОГІВ.

НАГРУБІЯНИЛА ГНОМАМ.

ПОСВАРИЛАСЯ З ЕЛЬФАМИ.

РОЗІЗЛИЛАСЯ НА МІНІПУТІВ.

Позаочі її вже давно всі називали не інакше як Фурія. Люта Фурія, а не Феєчка. І все думали-гадали: що ж із нею не так?

Може, її якась муха вкусила?

Може, вона не на ту квітку сіла?

Чи щось не те з'їла?

Якось Феєчка хотіла люто полити квіти у своєму саду. Кілька хвилин тузала і сіпала краник, але він уперто, мов на зло, не відкривався. Феєчка страшенно злилася, стукала і грюкала, аж доки краник люто не вибухнув їй у відповідь потоками холодної води просто в обличчя! Умить гігантська хвиля-цунамі накрила Феєчку від маківки й аж до п'ят. Вона розгнівалася, чхнула і люто полетіла в дім сушити крильця.

Феєчка саме сиділа і люто сьорбала свій квітковий чай, голосно калатаючи ложечкою, аж раптом почула якийсь дивний звук. І стихла.

Було схоже...

Що гігантська качка стрибала на дашку її будиночка на скакалці.

Або ні, ні...

Було схоже на те, що...

Велетенський бегемот стукав по черепиці велетенською мухобійкою, проганяючи мушок-дрозофіл.

Або...

Шалений зелений кавун забивав собою цвяхи!

Або...

Здоровецький жук-рогач танцював чечітку, вистукуючи підківками-копитцями!

Феєчка розлютилася не на жарт! Вона рвонула просто до дверей, люто шарпнула їх на себе, вилетіла на вулицю й немилосердно витріщилася на дашок свого будиночка.

І що ж вона там побачила?

Просто-таки на дашку її ошатної хатки якийсь цибатий у смугастих штанях, божевільному капелюсі, черевичках із люто закрученими догори носачами і сорочці в крапочку несамовито борсався біля її димаря, гуркочучи палицями й настовбурчивши прозорі крильця.

